Svätý Ján z Kríža

O NARODENÍ

Keďže nadišla tá chvíľa,
keď už narodiť sa mal,
ako ženích čestné miesto
na svadbe hneď nechával,
nevestu vzal do náručia,
na rukách ju odnášal.
Zjav pôvabnej, milej Matky
do jasieľ ho ukladal
medzi hlúčik krotkých zvierat,
ktorý sa tam nachádzal.

Ľudia piesne zanôtili,
zbor anjelov zaspieval,
manželský sľub oslavujúc,
ktorý tých dvoch zaviazal.
Ale Boh v jasličkách hlasno
zaplakal a nariekal;
to jas nevestiných skvostov
do manželstva prichádzal.

A Matky sa zmocnil úžas,
keď zrak zmenu pobadal:
človek božský raduje sa
a Boh ľudský zaplakal.
A jeden i druhý predtým
ako vzdialené to bral.

Z knihy: *Živý plameň lásky*

ADSUM

ČÍSLO 1
ROČNÍK XXV.

ČASOPIS BOHOSLOVCOV KŇAZSKÉHO SEMINÁRA V BRATISLAVE

M. Neumann
šéfredaktor

Š. Gago
zástupca šéfredaktora

J. Pomšár
redaktor

M. Mosný
redaktor

Š. Smetana
redaktor

M. Rehorčík
redaktor

M. Marchot
grafik

P. Repko
redaktor

časopis bratislavských seminaristov
číslo: 1 - 2013/2014, december 2013
ročník: XXV.
vydávajú: seminaristi Kňazského seminára sv. Cyrila a Metoda, Kapitulská 26, 811 01 BA
e-mail: redakcia@adsum.sk
web: www.adsum.sk
mobilný tel.: 0902 458 617 (pre SMS)
jazykový korektor: Linda Vasiľová

bankové spojenie časopisu:
0179944350/0900
Dobrovoľný príspevok na jeden výtlačok je 0,50 €.

OBSAH ČÍSLA:

3 » POTIAĽTO NÁM POMÁHAL PÁN
MARTIN NEUMANN
4 » ZACHRÁŇME VIANOCE
MONS. MARIÁN ŠURÁB
6 » SV. CYRIL A METOD A PÚŤ...
METOD REHORČÍK
8 » NOVÉ TVÁRE SEMINÁRA
ŠTEFAN GAGO
14 » OČAMI „MINFÁKA"
„MINFÁK" MATÚŠ
16 » SVÄTÁ OMŠA (12.)
STANISLAV ČÚZY
19 » ZATIAHNI NA HLBINU
ŠTEFAN SMETANA
22 » BOH SA NEDÁ ZAHANBIŤ
MAREK BUDAJ
24 » KTO CHCE ÍSŤ ZA MNOU...
PAVOL ŠKOVRÁNEK
26 » SLUŽBA BISKUPA
JÚLIUS POMŠÁR
28 » MARIÁNSKA ÚCTA...
PETER REPKO
30 » POČASIE - NEPRIATEĽ ŠPORTU?
ANDREJ BOŠŇÁK
32 » SVETLO VIERY
MARTIN MOSNÝ
34 » OSEMSMEROVKA
METOD REHORČÍK

Neoznačené fotografie sú z archívu a internetu.

ADSUM v latinčine znamená „Tu som". Je to odpoveď na Božie volanie, ktoré zaznieva v človeku. Bohoslovci sú ľudia, ktorí na intenzívne volanie odpovedali a pripravujú sa na prácu v Pánovej vinici, teda na službu kňaza, slúžiacemu Bohu i ľuďom. Ak počuješ Božie volanie i Ty, neboj sa Bohu povedať svoje ADSUM!

S cirkevným schválením Arcibiskupského úradu v Bratislave, dňa 28.4.2009, č. 1268/2009.
Cenzor: ThDr. Alexander Knorr, PhD.
Registrované na Ministerstve kultúry SR pod číslom: EV 722/08.
ISSN: 1335-7158 12, **tlač:** LÚČ Bratislava

ISSN 1335-7158 12
9 771335 715006

Ďakujeme vydavateľstvu LÚČ. Rovnako ďakujeme všetkým, ktorí prispeli k vydaniu tohto čísla. Dobrovoľné príspevky na časopis ADSUM môžete posielať na uvedené číslo bankového účtu.

„Potiaľto nám pomáhal Pán.“ (1 Sam 7,12)

Tieto slová vyslovil Samuel po tom, čo Izraeliti definitívne porazili Filištíncov. Víťazstvo im mal pripomínať Kameň pomoci, ktorý Samuel umiestnil medzi Masfou a Senom.

Milí čitatelia Adsumu, prežívame radostné obdobie Vianoc, uprostred ktorého sa končí občiansky rok a začína sa nový. Na konci akejkoľvek aktivity má človek vo zvyku hodnotiť skončené obdobie. Pri hodnotení si s radosťou spomína na všetko, čo sa mu podarilo, ale neostanú zabudnuté ani tie menej príjemné chvíle, ktoré nezvládol, v ktorých jednoducho zlyhal. Koniec občianskeho roka v kontexte Vianoc je veľmi vhodným momentom na bilancovanie života. Veď práve na Vianoce si pripomíname kľúčovú a prelomovú udalosť dejín spásy: nesmrteľný Boh si zobral smrteľné ľudské telo, aby nás vykúpil. Udalosť, ktorá by nás vždy mala podnietiť klásť si nasledujúce otázky: Aký bol môj rok? Stal som sa zrelším kresťanom? Alebo môj kresťanský život – život viery stagnoval, či dokonca upadal? Na tieto otázky si musíme odpovedať každý sám za seba. Určite v odpovediach každého z nás popri prehrách budú zaznievať slová víťazstva, slová vďačnosti Bohu, že nás neopustil so svojou pomocou.

Tento rok bol obzvlášť výnimočný aj pre náš časopis Adsum. Už 25 rokov sa bohoslovci bratislavského seminára snažia aj touto formou povzbudzovať čitateľov k prehlbovaniu si viery prostredníctvom publikovania hodnotných článkov a takisto priblížiť život nás – seminaristov za múrmi seminára. Iste aj v „živote“ nášho časopisu boli aj veci, ktoré sa nám až tak dokonale nepodarili. No vždy tu bola úprimná snaha mnohých grafikov, redaktorov a šéfredaktorov, ktorí sa usilovali zvládať prácu na pripravovaní nových čísel dôkladne a zodpovedne, aby sa náš časopis stal prostriedkom šírenia evanjeliových hodnôt. V mene celej redakčnej rady chcem vyjadriť úprimnú vďaku všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom zapojili do prác na našom časopise. Taktiež vyjadrujem úprimnú vďaku vám, milí čitatelia, ktorí ste našu prácu podporovali, či už formou modlitby alebo finančného príspevku. Nech vás dobrotivý Boh sprevádza aj naďalej svojou pomocou pri všetkých vašich aktivitách. Vykročme spolu do nového roka s vedomím, že Boh stojí pri nás. Prosme ho: *„Nauč nás rátať naše dni, aby sme našli múdrosť srdca.“* (Ž 90,12)

Martin Neumann
foto: Peter Repko

Zachráňme Vianoce

Je ťažké spočítať, koľko ľudí poznáme a koľko ich ešte v živote budeme poznať. Patrí to medzi dobrodružstvá života. Úroveň poznania iných je rozličná. Najlepšie spoznáme človeka vtedy, keď nám otvorí svoje srdce a odhalí niektoré tajomstvá svojho života. Vtedy povieme: už ho lepšie poznáme.

Narodenie Ježiša v Betleheme pomohlo ľuďom, aby lepšie spoznali, kto je vlastne Pán Boh. Aj predtým sa dával Pán Boh postupne spoznávať ľuďom, ale najlepšie ho mohli spoznať až v Ježišovi Kristovi. List Hebrejom o tom napísal: *„Mnoho ráz a rozličným spôsobom hovoril Boh v minulosti našim otcom ústami prorokov. V poslednom čase prehovoril k nám ústami Syna“* (Hebr 1, 1-2). A Ján ohlasuje najkrajšie správu dejín: *„Slovo bolo u Boha a to slovo bolo Boh... A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami“* (Jn 1, 1-14). A sv. Pavol v liste Titovi píše: *„Zjavila sa Božia milosť, ktorá prináša spásu všetkým ľuďom“* (Tit 2, 11). Tieto krásne pravdy o Bohu a jeho láske opisujú evanjelisti Matúš a Lukáš v reálnych časových súvislostiach, okolnostiach a miestach. Že Boh sa zjavil v Ježišovi, ako malé dieťa narodené v chudobe, ktorého spočiatku prijalo len málo ľudí. Až postupne, až neskoršie, až keď Ježiš vstal zmŕtvych, až keď dal poslanie apoštolom, až potom stále viac a viac ľudí spoznáva, že v Ježišovi prišiel Boh k nám a že v Ježišovi je Boh – Láska a že kto pozná Ježiša, pozná aj Boha.

Mons. Marián Šuráb spolu s našimi redaktormi Martinom a Peťom

To ohlasuje svätá Cirkev od začiatku až podnes. Dnes je to však sťažené tým, že svet nám ukradol Vianoce a urobil z nich kolosálnu inštitúciu. Čím všetkým sú dnes Vianoce? Stali sa sviatkami pre obchod a reklamu. Celý rok sme napádaní cez médiá, ktorý výrobok je najlepší, a posledné dva mesiace aj za sprievodu vianočnej hudby. Vianočná hudba zaznieva už niekoľko týždňov v obchodných centrách, aby sa predalo čím viac tovaru, lebo v adventnom čase sa rozhoduje o všetkom. Nie však o Bohu, ale o ziskoch alebo celoročných stratách. Kto nezarobí v týchto týždňoch, prehráva. Pán Ježiš sa narodil ako dieťa v chudobe, ktoré ukazuje, ako Boh miluje ľudí, a my sme z chudoby urobili „zlatú horúčku“ a inštitúciu, na ktorej sa dá veľmi dobre podnikať a zarábať. Môžeme s trochou irónie povedať, že situácia je dnes taká, že keby sa chcel človek ukryť pred takýmito Vianocami, tak nemá šancu. Pred dnešnými Vianocami sa nedá skryť. Sú všade. Môžeme sa pýtať: je v takýchto Vianociach ešte prítomný Boh? Môžeme ešte hovoriť, že na Vianoce sa zjavila Božia láska, aby zmenila svet?

Prvý živý betlehem vytvoril v talianskom meste Greccio sv. František z Assisi, ktorý mal veľmi rád sviatky Božieho narodenia. Raz svojim spolubratom vyrozprával príhodu z detstva:

„Keď som bol malý chlapec, prišiel do Assisi na Vianoce veľmi učený teológ. Vystúpil na kazateľnicu a spustil nekonečne dlhú reč o nesmiernom a nepochopiteľnom tajomstve večného Božieho Slova. Mne sa všetko v duchu zahmlievalo. Ničomu som vôbec nerozumel. Už som to nevydržal a zakričal som do ticha kostola: »Majstre, mlč už konečne, nech počujeme plakať Ježiša v jasliach!« Keď sme sa vrátili domov, otec mi dal zopár faciek. No mama mi dala potajomky svoje požehnanie.“ Aj nám sa môže stať, že v tom veľkom zhone a pod tlakom nakupovania nebudeme počuť „plakať Ježiša v jasliach“.

Nádejam sa, že všetci čitatelia Adsumu chcú zachrániť pravé Vianoce. Že ste pristúpili v týchto dňoch k svätej spovedi, aby ste sa zmierili s Pánom Bohom a s ľuďmi, ktorým ste urobili niečo zlé. Urobili ste pekné skutky milosrdenstva a charity. Pripravujete sa, či ste mladší alebo starší, aby bolo počas vianočných sviatkov vo vašich rodinách veľa pokoja, radosti a úsmevu. Pripravujete sa aj na liturgické slávenie vo vašich kostoloch. Mnoho chlapcov a dievčat nacvičuje jasličkovú pobožnosť, aby potešili iné deti aj dospelých. Snáď mnohí z vás sú aj koledníci Dobrej noviny, ktorou pomáhate chudobným deťom vo svete. Tak sa pričiňujete o to, aby sa zachránili Vianoce, počas ktorých sa ľudia môžu stretnúť s Ježišom a ešte lepšie spoznať lásku Pána Boha k nám ľuďom.

Mons. doc. ThDr. Marian Šuráb, PhD.

„Zjavila sa Božia milosť, ktorá prináša spásu všetkým ľuďom.“ (Tit 2, 11)

Svätí Cyril a Metod a púť bohoslovcov na Velehrad

„„Boh, ktorý chce, aby boli všetci ľudia spasení a poznali pravdu (1 Tim 2,4)‘ a aby dosiahli vyšší stupeň dokonalosti, videl tvoju vieru a horlivosť [kniežaťa Rastislava] a preto zjavil písmená pre váš jazyk. To urobil teraz, za našich čias, čo od počiatku nebolo, ale len v prvých rokoch, aby ste sa aj vy pripočítali k veľkým národom, ktoré oslavujú Boha svojou rečou... Nože prijmi dar väčší a hodnotnejší nad všetko zlato, striebro, drahé kamene a pominuteľné bohatstvo...“ (Život Konštantína Cyrila, XIV)

Toto je úryvok z listu byzantského cisára Michala III, ktorý poslal kniežaťu Rastislavovi spolu so svätými Cyrilom a Metodom a ich spoločníkmi. V tomto liste píše cisár najvyspelejšej ríše tej doby vládcovi našich predkov, že má prijať dar. Dar hodnotnejší nad všetko bohatstvo. Dnes by sme mohli povedať, dar hodnotnejší ako nový dom s nablýskaným bavorákom a jachtou pri mori a k tomu ešte vreckové povedzme tak desať miliónov eur, alebo aj viac. Skrze Cyrila a Metoda nám Boh dal to najhodnotnejšie, čo vôbec existuje, totiž seba samého, že sme ho mohli spoznať, uveriť v neho a tak môcť byť spasení.

Boh chce spásu každého človeka

Ako trefne cisár v úvode listu cituje list apoštola Pavla Timotejovi (1 Tim 2,4), Boh chce spásu *každého* človeka. Ako by sme mohli mať prístup ku spáse, ak by sme nepoznali Boha? Ako by sme mohli spoznať Boha, keď nám o ňom nikto nerozpráva? Lebo človek sám je schopný spoznať Boha len ťažko a len nepatrne, nikdy nie na sto percent. Tak sa Boh zjavil, najplnšie v Ježišovi Kristovi, a aj k nám, k našim predkom poslal svedkov svojho Zjavenia. Teraz už, keď sme ho spoznali a uverili v neho, máme prístup k spáse. Čo to znamená, mať prístup k spáse? Že naše trápenia v živote majú zmysel, že naše bolesti nie sú nadarmo a zbytočné, že každá nespravodlivosť bude odčinená a predovšetkým, že Boh nám získal nový život bez konca, večný život, kde Boh zotrie každú slzu (porov Zjv 7, 17), lebo nás má rád. K tomuto večnému životu nás Pán pozýva, z jeho vlastnej iniciatívy, pretože ho zaujíma naše šťastie, a to iba kvôli nám samým. Zo žiadneho iného dôvodu. Tomuto hovorím Láska. Má nás rád, lebo sme jeho deti, každý a jeden, či už v neho verí alebo neverí.

Večný život je dar od Boha

Čím by sa dal kúpiť večný život? Ničím, to sa nedá. Preto je dar od Boha, ten, že v neho môžeme veriť, nevyčísliteľný. Ach, ako má Boh rád človeka, keď dáva zadarmo, sám od seba, takýto dar! Práve skrze svätých Cyrila a Metoda sa Boh dal poznať našim predkom, a tak aj nám. Z toho dôvodu ich máme na Slovensku, v Česku, a v ostatných slovanských krajinách v osobitnej úcte. Veď kto by si ich nectil za také dielo?

Púť na Velehrade

Uctiť si našich svätých vierozvestov si chodia každé dva roky aj bohoslovci Slovenska, Čiech a Moravy na moravský Velehrad, ktorý je silným cyrilometodským pútnickým miestom. Tak sme to vykonali aj v tomto roku. Snažili sme sa s ešte väčšou symbolikou upevniť vo viere, keďže sme prežívali aj rok viery, ktorý sa zároveň prekrýval s tisícstopäťdesiatym výročím príchodu svätých vierozvestov k nám. Veď ako si lepšie uctiť zvestovateľov viery, než byť verný ich odkazu – ešte viac sa snažiť milovať sv. Trojicu – jediného pravého Boha!

So živou vierou sme sa stretli aj v obci Dolní Nemčí, kde sme boli ubytovaní v rodinách, ktoré nás veľmi láskavo prijali medzi seba s povestnou moravskou pohostinnosťou v pravom duchu dávania s láskou, vyplývajúcou zo živej viery. Touto cestou Vám chceme, drahí „Dolnemčané“, na čele s vaším pánom farárom vdp. Petrom Hofírkom, opäť veľmi poďakovať. Nech vám dobrotivý Boh odplatí každý prejav láskavého prijatia, On, ktorý povedal: *„A kto by dal piť jednému z týchto maličkých čo len za pohár studenej vody ako učeníkovi, veru, hovorím vám: Nepríde o svoju odmenu.“* (Mt 10, 42).

Pamätajúc na vás v modlitbách a prosiac o vaše modlitby.

Metod Rehorčík

Nové tváre seminára

Prázdniny sú už dávno za nami a v novom školskom a formačnom roku sme medzi nami privítali bratov prvákov. Tešíme sa z ich prítomnosti a ďakujeme Bohu za každé nové povolanie, ktorým On sám obohacuje svoju Cirkev. Ako to už býva zvykom, všetci deviati sa ochotne podelili so svojimi postrehmi a odpovedali na pripravené otázky:

1) Drahý brat, hoci si v seminári ešte len krátko, svoje povolanie si zacítil skôr. Čo si robil pred nástupom do seminára a kedy si počul ten Boží hlas, ktorý ťa volal ku kňazstvu?

2) Teraz si už niekoľko týždňov v novom prostredí. Bolo ťažké pre teba zvyknúť si, alebo šlo všetko hladko?

3) Do seminára si vstúpil s určitými očakávaniami, verím, že aj s túžbou stať sa kňazom. Máš však aj svoje osobitné dary, a tak môžeš slúžiť Pánovi svojím osobitným spôsobom. Aká je tvoja vízia, čo by si chcel ponúknuť ľuďom, alebo čo podľa Teba najviac potrebuje dnešný človek od kňaza?

Tomáš Balala

Vek: 27
Farnosť: Čachtice
Záľuby: futbal, turistika, tenis, cyklistika, knihy, občas aj film, modlitba

1) Povolanie som cítil už od detstva. Trvalo mi, kým som ho prijal a kým som našiel zmysel života. Z toho dôvodu som po gymnáziu nastúpil na Slovenskú poľnohospodársku univerzitu do Nitry, a nie do seminára. Popri štúdiu som si bol zarobil nejaký ten dolár v zahraničí a zúčastnil som sa aj na dvoch cyklopúťach. Po škole som hľadal zamestnanie a po necelom roku som sa zamestnal u nás na dedine ako koordinátor reklamácií v dánskej firme.

2) Na niektoré veci som si zvykal ľahšie, na niektoré ťažšie. Svoj režim som mal ešte pred príchodom, takže prijať nejaký ten poriadok nebolo až tak ťažké, aj keď mám stále čo doladiť. V práci som bol obklopený skôr staršími kolegami, čo mi vyhovovalo a mal som sa aj čomu učiť. Teraz som v ročníku najstarší, no som rád, že sa stále mám čo učiť od spolubratov.

3) Ak Pán dá a budem kňazom, budem sa snažiť ponúknuť niekoho, kto prišiel ako služobník, no zároveň aj prísny otec. Chcel by som žiť to, čo kážem. Dúfam, že vo svojej službe budem väčšinu času venovať modlitbe. Vnímam to aj ako pokračovanie v celoživotnom štúdiu a v neposlednom rade i fyzickej práci.

Peter Gál

Vek: 19
Farnosť: Veľká Mača
Záľuby: liturgia, dejiny, šport: cyklistika, turistika, práca s mladými

1) Božie volanie som cítil už odmalička. Veľmi často som sa hral, že slúžim sv. omšu, sakristián vždy bol môj otec. Trvalo to až do ôsmej triedy základnej školy, keď prišla prvá láska a s ňou úplne iný pohľad na budúcnosť. Dokonca raz sa ma pýtala jedna učiteľka v škole, či nechcem byť kňazom, a moja odpoveď bola veľmi rýchla: „Nie, nechcem byť kňazom.“ Na gympli, asi v druhom ročníku, som zase začal rozmýšľať nad kňazským povolaním vďaka kňazovi v našej farnosti, s ktorým som sa často rozprával o povolaní. A prišiel som nato, že môj patrón sv. Peter mal pravdu, keď povedal Pánovi „Pane, a ku komu by sme išli?“(por. Jn 6, 68). A vo štvrtom ročníku som už nerozmýšľal, kam mám poslať svoju prihlášku.

2) Vždy je trochu náročné zvyknúť si na nové prostredie, novú „regulu“. Myslel som si však, že zvyknúť si na seminársky poriadok bude oveľa náročnejšie. Sem-tam sa stane nejaký prešľap, ale myslím, že do konca zimného semestra si už zvyknem na všetko.

3) Áno, prišiel som do seminára s túžbou stať sa kňazom. V dnešnej dobe ľudia potrebujú od kňaza porozumenie. Podľa mňa kňaz nemusí vždy rozprávať, niekedy musí aj mlčať a počúvať, lebo veľa ľudí to potrebuje. Ja veľmi rád pracujem s mladými, a podľa mňa treba s nimi pracovať, lebo v nich je naša nádej. Takže ľudia potrebujú milujúcich otcov, a lásku od kňaza.

Milan Jaroš

Vek: 22
Farnosť: Senec, Oratórium sv. Filipa Néria
Záľuby: šport, literatúra, hudba, filmy, seriály, dobré jedlo

1) Povolanie ku kňazstvu sa začalo u mňa rodiť už v detstve a prakticky až do nástupu do seminára sa striedali obdobia, keď som možnosť kňazstva prijímal a obdobia, keď som túto možnosť radikálne odmietal. Dôležitým krokom pri rozpoznávaní povolania bol vstup do komunity oratória sv. Filipa Néria. K definitívnemu rozhodnutiu pre kňazstvo a seminár došlo práve pri hrobe sv. Filipa , ktorého som prosil o správne rozhodnutie, ktoré by bolo v súlade s Božou vôľou. A tak odpoveď na modlitbu je to, že som tu.

2) Pred nástupom do seminára som sa najviac obával skorého vstávania a denného režimu, pretože rád spím a bol som skôr zvyknutý na voľný režim dňa. Ale keď som sa týždeň pred nástupom pozeral na seminársky denný režim, začal som sa naň tešiť, lebo som si uvedomil, že budem dlhšie

spávať ako predtým, a taktiež som si uvedomil, že pre moju povahu bude výhodné, keď budem mať pevný program. Tieto moje predpoklady sa zatiaľ napĺňajú a dúfam, že to vydrží čo najdlhšie.

3) Fúúú. No tak to je ťažká otázka. Ak to bude Božia vôľa a stal by som sa kňazom, tak by som sa asi najradšej venoval pastorácii mládeže, lebo v nej je budúcnosť Cirkvi. Taktiež by som sa rád venoval rodinám, lebo rodina je základnou jednotkou Cirkvi. A asi by som sa snažil o prepájanie týchto dvoch oblastí.

Daniel Kremnický

Vek: 20
Farnosť: Skalica
Záľuby: futbal, hokej, turistika, stolný tenis, zimné športy, cyklistika, história, príroda

1) Pred seminárom som ukončil gymnázium, a pred nástupom do seminára som rok neštudoval. Pomáhal som na fare, pripravoval birmovancov a venoval sa miništrantom. Chcel som spoznať život kňaza zblízka. Veľmi mi to pomohlo. Boží hlas som v sebe vnímal, dá sa povedať, odmalička. A bolo to niekedy viac a niekedy menej intenzívne. Som veľmi vďačný rodičom, že ma viedli k tomu, aby som rozmýšľal nad tým, kam ma volá Pán. Ale aj všetkým, ktorí mi akokoľvek pomohli na ceste povolania. Ale asi tak vážnejšie som sa tým začal zaoberať až na strednej škole. A definitívne som sa rozhodol po treťom ročníku strednej školy.

2) Myslím, že išlo všetko hladko. Veľmi chcem oceniť pomoc duktorov (starší bohoslovci, ktorí majú na starosti prvákov), ktorí nám v začiatkoch boli ako takí anjeli strážni, a tiež aj predstavených, ktorí sa nám snažili čo najviac pomôcť pri aklimatizovaní sa na nové prostredie.

3) Tak, určite je mojou hlavnou túžbou stať sa kňazom. Ale nechcel by som hovoriť o nejakej mojej vízii. Keď sa budem snažiť čo najviac priblížiť tomu, ktorý ma povolal, tak to bude asi najlepšie. A čo najviac potrebuje dnešný človek? Aby kňazi boli ľuďom čo najbližšie pri ich každodenných problémoch a do týchto neraz aj veľmi ťažkých situácií vnášali Božie svetlo. Aby vedeli ľudom poukázať na obrovskú silu, ktorá plynie z Eucharistie a z Božieho slova.

Ladislav Sebö

Vek: 20
Farnosť: Dunajská Streda
Záľuby: cyklistika, turistika, basketbal, fotografovanie, zbieranie známok, matematika, fyzika, šachy, vtipy, história, hubárčenie

1) Bol som siedmakom, keď ma pán farár zavolal a začal som miništrovať. Odvtedy som chodieval deň čo deň na svätú omšu. Postupne sa vo mne vytvoril taký kresťanský postoj – začal som sa viac zajímať o druhých, pomáhať im. V ôsmej triede som pocítil volanie Boha a ja som sa mu podriadil.

2) Zvyčajne nemám problémy s novým prostredím. Takto to bolo aj so seminárom. Trvalo mi niekoľko týždňov, aby som si zvykol – hlavne na seminársky program. Myslím si, že to išlo veľmi dobre.

3) Som ešte mladý, nemám veľkú životnú skúsenosť, no čo ja uprednostňujem, to je komunikácia a vzťahy s ostatnými. Dnešný človek podľa mňa najviac potrebuje, aby niekto ho mal rád, vypočul jeho problémy, prípadne mu niečo aj poradil. Aj ja sám som bol v takých situáciách, keď som pociťoval dôležitosť duchovných kamarátov. Práve preto by som sa najradšej – pri vedení duší k spásu – uprednostňoval budovanie vzťahov.

Michal Slezák

Vek: 20
Farnosť: Senica
Záľuby: teória liturgickej hudby, liturgia, miništrovanie, hra na organe, vedenie motorových vozidiel, elektrotechnika, animátorstvo (vedenie táborov pre deti)

1) Pred nástupom do seminára som sa zaoberal technickým smerom, a to mechatronikou. Štyri roky na strednej škole a rok na vysokej škole. Počas štúdia som sa spoznal s mojím rodákom, teraz už novokňazom, s ktorým som rozprával o rôznych témach, od technických až po duchovné. A tu sa zrodila otázka: „Čo ak Boh volá i mňa?“

2) Prechod do nového prostredia je vždy niečím náročný, pre jedného menej, pre iného viac. Pre mňa to nebolo najťažšie, ale ani najľahšie. Nové prostredie, noví ľudia... Som veľmi rád, že sú tu dobrí ľudia, ktorí mi pomohli sa tu „zabývať“.

3) Ako som už odpovedal na prvú otázku, zaujímam sa o techniku, ale i o hudbu. V seminári mi bola pridelená funkcia organistu, a tu ja zatiaľ vidím, okrem iného, službu tomuto spoločenstvu. Je naozaj krásne vidieť kňaza – muža modlitby – ktorý to, čo hovorí, i koná. A tak sa tu v seminári chcem učiť nielen po vedomostnej stránke, ktorá je iste veľmi dôležitá, ale i umeniu modlitby.

Pavol Škovránek

Vek: 21
Farnosť: Senec
Záľuby: turistika, lyžovanie, cyklistika, plávanie a pasívny hokej, prvá pomoc

1) Túžbu slúžiť Pánovi som mal už ako dieťa. Vždy som sa hrával buď na lekára, alebo kňaza. Predtým, ako som nastúpil do seminára, som bol zamestnaný v Červenom kríži, kde som sa venoval mládeži a jej vzdelávaniu. Prednášal som prvú

Prváci na spoločnom výlete

pomoc a vykonával zdravotné služby. Počas letných prázdnin som chodieval do kresťanského letného tábora ako animátor a taktiež som robil v Onkologickom ústave sv. Alžbety v Bratislave. A práve v lekárskom prostredí i medzi mladými som zacítil túžbu stať sa kňazom, ísť do seminára. Tento Boží hlas som najviac vnímal cez utrpenie a starostlivosť o chorých ľudí. Je to krásny pocit, ktorý ma naplnil pokojom a šťastím.

2) Myslím si, že každému potrvá chvíľku, kým si zvykne na nové prostredie. Ale tým, že pred nástupom do seminára som bol v Misijnej spoločnosti Sv. Vincenta de Paul ako kandidát, tak to bolo jednoduchšie a sčasti som vedel, čo ma čaká a neminie. Prišiel som sem s veľkým rešpektom a teraz môžem zhodnotiť, že som tu spokojný a páči sa mi, že vytvárame jednu veľkú rodinu.

3) Táto otázka znie ako predvolebná kampaň. Človek sa formuje celý život. Seminár je miestom, kde sa pripravujeme vstúpiť do pastorácie a čeliť rôznym ťažkostiam, ktoré nás napokon posilnia vo viere. A ak by som sa stal Kristovým kňazom, tak by som chcel, aby ľudia mali zo mňa pocit, že sa môžu na mňa spoľahnúť, aby cítili, že som zapálený, zanietený slúžiť Bohu a ľuďom, aby som prostredníctvom sviatostí prinášal Krista do ich života, aby vo mne cítili oporu a prajem si, aby vedeli, že je vo mne prítomný Kristus.

Balázs Takács

Vek: 21
Farnosť: Neded
Záľuby: Cyklistika, hokej, plávanie, biliard, PC, cestovanie, práca s mladými

1) Keď som bol ešte veľmi mladý, zaoberal som sa s myšlienkou slúžiť Bohu. Prvá udalosť, keď som naozaj cítil, že Pán ma oslovil, bol deň môjho birmovania. Vtedy som ešte netušil, že toto je tá cesta, po ktorej mám kráčať. Keď som bol prítomný prvýkrát na kňazskej vysviacke, cítil som, že aj ja mám slúžiť Pánovi. Predtým, ako som nastúpil do seminára, som sa jeden rok venoval mladým v Maďarsku u saleziánov. To samozrejme vedeli aj moji rodičia, a som im veľmi vďačný, že stáli pri mne a vo všetkom ma podporovali.

2) Asimilácia do nového prostredia je vždy ťažká, ale nebolo to až také vážne, rýchlo som si na to zvykol. Samozrejme, za to môžeme ďakovať aj našim duktorom, ktorí nám pomáhali pri každom probléme.

3) Samozrejme, prišiel som do seminára, aby som sa stal Kristovým kňazom. Čo je však to, čo dnešný človek najviac potrebuje? Podľa mňa všetkých ľudí treba osloviť, aby sa s dôverou obrátili na kňazov, ktorí ich budú viesť k Bohu. Osloviť najmä mladých, ktorých je v kostole predsa len málo, a privádzať ich k Bohu. Práve preto prácu s nimi vidím ako najdôležitejšiu. Avšak nemožno nikoho obísť bez povšimnutia. Ako hovorí Ježiš: „Dobrý pastier kladie svoj život za ovce“ (Jn 10,11). Najdôležitejšie je, aby kňazi dávali príklad svojim veriacim, ako slúžiť Pánovi a neochabovať vo viere.

Marek Vávra

Vek: 19
Farnosť: Radošovce
Záľuby: liturgia, klavír, organ, orchestrálna hudba, turistika, matematika, knihy...

1) Čo som robil pred vstupom do seminára? Všetko možné, čo sa len dalo. Do obeda som bol v škole, po obede na hudobke (hudobnej škole), večer na sv. omši a po nej v pastoračnom centre. Keď bolo treba, tak som hral divadlo, organizoval brigádu, výlet, bol som s miništrantmi... A moje povolanie? Najintenzívnejšie som nad ním rozmýšľal pred Vianocami, keď bol čas, aby som sa rozhodol ohľadom vysokej školy. Dlho predtým som túto možnosť už z princípu odmietal. Potom som mal stále menej protiargumentov, až som sa nechal Pánom presvedčiť.

2) Jeden z najväčších problémov bolo, že doma som mal čas, ktorý som si okrem školy skoro celý organizoval sám, a tu mám takmer celý deň už vopred zariadený. V tých pár voľných chvíľach, ktoré mi zostávajú je odrazu ťažké sa zorientovať :-)

3) Chcel by som byť vnímavým a poslušným Kristovým nástrojom. Myslím si, že ľudia potrebujú znovu poukázať na to, že jediný Spasiteľ je Ježiš Kristus a najlepšou a najsprávnejšou cestou k nemu je jeho Cirkev.

Začínajúcim bratom prajeme pevné odhodlanie a učenlivosť v Ježišovej škole modlitby, práce a vytvárania vzťahov.

Za odpovede ďakuje **Štefan Gago**.

Očami „MINFÁKA“

Aj tento rok nastal čas prázdnin a my miništranti z viacerých diecéz Slovenska sme sa mohli tešiť na zážitky, ktoré sa u niektorých z nás už každoročne spájajú s táborom MINFA. Témou tohtoročného bola Panna Mária – Matka Cirkvi. Počas týždňa plného zábavy, hier a modlitby sme sa učili spoznávať našu nebeskú Matku. Pestrý program si pre nás pripravili bohoslovci z bratislavského a nitrianskeho seminára.

Po príchode na „miesto činu“ sa na nás už tešili bohoslovci, aby nám spestrili prázdninový čas. Večer sme slávili svätú omšu a všetci sme sa zoznámili pri opekačke, na ktorej nemohla chýbať modlitba, spev sprevádzaný gitarou a scénka o Panne Márii v podaní bohoslovcov Laca a Lukáša. Nasledujúci deň sme sa vo farskom kostole pomodlili rannú modlitbu a vybrali sme sa na kúpalisko, kde sme sa zabavili na pekných pár hodín. Večer bola pre nás pripravená svätá omša. Na ďalší deň sme sa spoločne s chalanmi z Klátovej Novej Vsi vybrali k historickému kostolíku, kde potom svätú omšu slúžil prefekt Kňazského seminára v Nitre Pavol Zvara. Po nej nám v krátkom rozhovore opísal prácu prefekta. Podvečer sme boli počas ďalšej scénky účastní slávnostnej udalosti vyhlásenia nového Svätého Otca. Ten na záver zagratuloval jednému z nás k narodeninám a z balkóna mu „poslal“ sladkú bonboniéru. V piatok nás čakala hra, pri ktorej sme museli prejsť sedem stanovíšť a prekonať sedem úloh, ktoré nám pripomínali sedem bolestí Panny Márie. Poobede sme sa všetci stíšili, aby si mohli štrnásti z nás pripraviť jednotlivé zastavenia krížovej cesty, ktorú sme sa modlili večer. Ráno sme vstávali celkom natešení, pretože ako je to každý rok zvykom, práve v sobotu sa stretávajú „MINFÁCI“ zo všetkých fár. Tento rok sme sa stretli v Klátovej Novej Vsi, kde v miestnom kostolíku celebroval svätú omšu Trnavský arcibiskup Mons. Ján Orosch. Po jej skončení nasledovala diskusia medzi otcom arcibiskupom a „MINFÁKMI“. Otec arcibiskup nám povedal o svojom živote, povolaní a úrade biskupa. Porozprával aj vtipné príhody z obdobia, keď bol ešte miništrantom. Po skončení diskusie sme sa spoločne vybrali na futbalové ihrisko, kde sme si zmerali sily vo futbale. My chalani z Bošian sme prvý zápas vyhrali 5:1, no následne sme vo finále prehrali 1:0, a tak sme sa mohli tešiť z krásneho druhého miesta :). Kvíz následne skontroloval naše vedomosti o Panne Márii. Nakoniec sme mali o pár bodov menej ako chalani z Klátovej a aj v kvíze sme sa umiestnili na druhom mieste. V predposledný deň na MINFE sme s miestnymi veriacimi slávili slávnostnú nedeľnú svätú omšu, zahrali sme si futbal v hale a pomodlili sme sa vešpery. Večer to s nami mali bohoslovci ťažké. Ako „starí MINFÁCI“ sme sa totiž dovtípili, že budeme mať polnočnú svätú omšu a ani jeden z nás sa teda nevybral spať, aj keď sa nás bohoslovci snažili presvedčiť, že nič už nebude, nepodarilo sa im to a nakoniec to vzdali :). Počas polnočnej svätej omše sme sa rozlúčili. Na pamiatku MINFY 2013 dostal každý jeden z nás obrázok Panny Márie – vďaka nemu na tento tábor nezabudneme. Po polnočnej sv. omši nasledovala ešte nočná hra v kaštieli, o ktorom sa hovorí, že v ňom straší. Nám to v konečnom dôsledku neprekážalo a všetci sme túto nočnú hru zvládli. Napokon v pondelok nastal čas odchodu, kedy sme sa pobalili a rozišli do svojich farností.

Opekačka

Pri hre

Na záver patrí poďakovanie bohoslovcom, vďaka ktorým máme super zážitky a samozrejme všetkým, ktorí akýmkoľvek spôsobom podporili MINFU 2013.

„MINFÁK“ **Matúš**,
z MINištrantskej FAry v Bošanoch

Svätá omša (12.)

Liturgia eucharistie: Časti Eucharistickej modlitby

Milí čitatelia! Eucharistická modlitba je najhlavnejšou modlitbou celej svätej omše, ktorú sa modlí kňaz, pričom určité časti prednáša Bohu aj ľud, ktorý je zúčastnený na slávení svätej omše. V nasledujúcich riadkoch sa spoločne pozrieme, aké časti má táto modlitba. Bude možné zreteľne vidieť, že hoci Eucharistických modlitieb je viacej, majú spoločné črty, ktoré sa nachádzajú v každej Eucharistickej modlitbe. Jednotlivé časti Eucharistickej modlitby si priblížime na štyroch najznámejších Eucharistických modlitbách, ktoré sa pri svätej omši používajú.

Veriaci majú možnosť sledovať, že kňaz si za bežných okolností môže pri svätej omši slobodne zvoliť eucharistickú modlitbu, ktorá najlepšie zapadá do slávenia svätej omše. Azda najčastejšie používané sú nasledovné, ktoré sa nazývajú: Prvá Eucharistická modlitba (I.), Druhá Eucharistická modlitba (II.), Tretia Eucharistická modlitba (III.) a Štvrtá Eucharistická modlitba (IV.).

Pozrime sa na jednotlivé časti týchto modlitieb a bude zrejmé, že určité celky sa nachádzajú vo všetkých štyroch modlitbách (I. – IV.):

A) PREFÁCIA (pieseň vďaky) je v každej Eucharistickej modlitbe a vždy sa začína rovnakým dialógom kňaza s veriacimi: *„Pán s vami! I s duchom tvojím. Hore srdcia...“*

B) ZVOLANIE, OSLAVA TROJJEDINÉHO (Sanktus) je tiež všade rovnaká a znie: *„Svätý, Svätý, Svätý...“*

Znenie štyroch Eucharistických modlitieb začína slovami:

I. *„Teba teda, najláskavejší Otče, pokorne vzývame a prosíme...“*

II. *„Naozaj si svätý, Otče, ty prameň všetkej svätosti.“*

III. *„Naozaj si svätý, Otče, a právom ťa chváli každé tvoje stvorenie...“*

IV. *„Velebíme ťa, svätý Otče, lebo si veľký a všetko si stvoril s múdrosťou a láskou...“*

C) EPIKLÉZA (výzva, prosba o požehnanie chleba a vína) začína nasledovnými slovami:

I. *„Prosíme ťa, Bože, mocou svojho požehnania posväť tieto dary...“*

II. *„Naozaj si svätý, Otče... Preto ťa prosíme, posväť tieto dary...“*

III. *„Preto ťa, Otče, pokorne prosíme...“*

IV. *„Preto ťa, Otče, prosíme, nech Duch Svätý posvätí tieto dary...“*

Od epiklézy (vrátane) si stojací ľud kľaknе. Epiklézu môže signalizovať aj miništrant zvončekom. Diakon, ak sa používa incenz, príde s kadideľnicou pred oltár.

D) OPIS USTANOVENIA A KONSEKRÁCIA sa začína slovami:

I. *„On večer pred svojím umučením vzal chlieb do svojich svätých a ctihodných rúk...“*

II. *„On prv, než sa dobrovoľne vydal na smrť, vzal chlieb a vzdával vďaky...“*

III. *„On v tú noc, keď bol zradený, vzal chlieb, vzdával vďaky a dobrorečil...“*

IV. *„Keď nadišla chvíľa, aby si ho oslávil, svätý Otče, pretože miloval svojich...“*

foto: TKKBS

Veriaci nikdy nehovoria, či neopakujú - ani potichu, ani nahlas - slová z Eucharistickej modlitby, tobôž nikto, okrem koncelebrantov, nehovorí slová premenenia.

E) ANAMNÉZA (pripomienka na Ježišovo dielo spásy) sa začína nasledovne: *„Hľa tajomstvo viery“*; resp. *„Vyznajme tajomstvo viery“*; resp. *„Veľké je tajomstvo viery“*, po ktorom nasleduje príslušná odpoveď ľudu a pokračuje sa v modlitbe:

I. *„Preto, Otče, my, tvoji služobníci aj tvoj svätý ľud, slávime pamiatku...“*

II. *„Keď teda slávime pamiatku smrť a zmŕtvychvstania tvojho Syna...“*

III. *„Preto, Otče, keď slávime pamiatku spásonosného umučenia tvojho Syna...“*

IV. *„Preto, Otče, keď teraz slávime pamiatku nášho vykúpenia...“*

F) OBETOVANIE nasleduje hneď po anamnéze a používajú sa slová:

I. *„... a prinášame tebe, vznešenému Bohu, dary z tvojich darov, svätý chlieb...“*

II. *„... obetujeme ti, Otče, chlieb života a kalich spásy.“*

III. *„... prinášame ti so vzdávaním vďaky túto živú a svätú obetu.“*

IV. *„...obetujeme ti jeho telo a krv, obetu, v ktorej máš ty zaľúbenie a celý svet spásu“*

G) PRÍHOVORY sú v každej Eucharistickej modlitbe na inom mieste a sú za celú Cirkev, za pápeža, za biskupov, kňazov a diakonov. Je tam spomienka na živých, spomienka na svätých, spomienka na zosnulých. Treba len dobre vnímať slová, ktoré hovorí kňaz a v mysli ich spracovať. Na ukážku dva príklady príhovorov:

Za Cirkev, pápeža, biskupov, kňazov a diakonov:

I. *„...za tvoju svätú všeobecnú Cirkev v jednote s tvojím služobníkom...“*

II. *„Pamätaj, Otče, na svoju Cirkev, rozšírenú po celom svete...“*

III. *„Vo viere a láske upevňuj svoju Cirkev, putujúcu na zemi...“*

IV. *„Pamätaj, Otče,... na celý zbor biskupov i na všetkých kňazov a diakonov...“*

Za zosnulých:

I. *„Pamätaj, Otče, i na svojich služobníkov ... ktorí nás predišli do večnosti ...“*

II. *„Pamätaj i na našich bratov a sestry, čo zomreli v nádeji na vzkriesenie...“*

III. *„Dobrotivo prijmi do svojho kráľovstva našich zosnulých bratov a sestry...“*

IV. *„Pamätaj i na tých, čo zomreli v Kristovom pokoji, a na všetkých zosnulých...“*

H) ZÁVEREČNÁ DOXOLÓGIA

(záverečná chválorec, chválospev) sa začína vždy rovnako: *„Skrze Krista, s Kristom a v Kristovi...“*

Opis ustanovenia Eucharistie a konsekračné slová

Je to ústredná a podstatná časť eucharistickej modlitby. Slovami premenenia sa Kristus stáva prítomný prepodstatnením, ako hovorí úvod do Všeobecných smerníc Rímskeho misála v bode 3. Výraz *„Opis ustanovenia Eucharistie“* tu neznačí iba historickú správu (teda neopisuje sa tu doslovný historický opis), ale ide o modlitbu.

Správa o ustanovení Eucharistie a konsekračné slová nie sú doslovne vzaté zo Svätého písma. Tieto texty siahajú až do čias prvej kresťanskej generácie, do predbiblického obdobia (keď ešte nebol spísaný Nový zákon). Stojíme tu pred skutočnosťou, že Eucharistia sa slávila oveľa skôr, ako vznikli evanjeliá alebo List apoštola Pavla Korinťanom - v tomto liste je časovo prvá správa o ustanovení Eucharistie z roku okolo 56 (1 Kor 11, 23-29). Správa o ustanovení a konsekračné slová sa ústne, prípadne aj napísané, podávali ďalej. Tým sa dá aj vysvetliť skutočnosť, že potom samotné biblické texty v tomto bode nie sú presne doslovné a jednotné. Máme tu teda pred sebou úryvky z liturgického života prvej kresťanskej generácie. Neskôr sa modlitby spísali, dali sa do súladu s biblickými textami, pričom zachovávali svoju pôvodnú predbiblickú štruktúru, pričom sa zdôrazňujú teologické myšlienky.

Aké úkony konať počas pozdvihovania?

Misál okrem pokľaknutia nepredpisuje iný úkon. Niekde sa ľudia prežehnávajú a bijú do pŕs. Znak kríža má iste svoj zmysel, má vyjadriť, že si chceme privlastniť účinky Kristovej obety na kríži; ale bitie do pŕs, ktoré je gestom ľútosti, tu nemá nijaký zmysel. Ani sklonenie hlavy tu nemá význam, lebo kňaz sväté spôsoby ukazuje, aby ich veriaci videli, aby na ne hľadeli.

Najlepší spôsob úcty k Eucharistii je nábožne a s láskou hľadieť očami viery na ukrižovaného a vzkrieseného Pána. Teda tiché, sústredené adorovanie Krista je najlepší úkon pri pozdvihovaní Najsvätejších spôsobov.

Konsekračné slová sú vo všetkých eucharistických modlitbách vždy tie isté. Určité výnimky sú len pri textoch v omšiach za účasti detí. Je evidentné, že konsekračné slová musí kňaz (jedine kňaz, nikto iný si nesmie ani len šepkať slová premenenia) vyslovovať dôstojne, zreteľne a s vážnosťou. Tu treba zachovať najvyššiu možnú a osobitnú úctu. Ináč by to bola zrada na *„tajomstve viery“*.

Spracoval **Stanislav Čúzy**,
podľa Mons. V. Malého
a Všeobecných smerníc Rímskeho
misála.

Zatiahni na hlbinu

Milí čitatelia! Náše seminárske spoločenstvo bolo na začiatku tohto akademického a formačného roka obdarené novým špirituálom. Je ním otec Ján Otruba OFM Cap. Predstavujeme Vám ho v tomto rozhovore.

Čo ste si pomysleli, keď ste dostali ponuku byť špirituálom v seminári?

Ponuka a rozhodnutie prišlo za ťažkých životných okolnosti. V dňoch, keď zomieral môj otec a odišiel k Pánovi. Prvá ponuka bola spovedať bohoslovcov. Otec Ján Halon, ktorý doteraz dochádzal kvôli tomu z Trnavy, sa už kvôli inej službe nemohol totiž vrátiť ako trvalý špirituál. Pre mňa to bolo ako jasný blesk z neba, lebo to prišlo za ťažkých okolností a celkom prekvapujúco. V tom čase som pôsobil v Pezinku, ktorý mám veľmi rád, aj pastoráciu v ňom. Nemám ani jednej horkej spomienky na toto pôsobenie. Potom nasledoval rozhovor s otcom arcibiskupom a neskôr s provinciálom, kde bolo rozhodnutie, že tu nakoniec aj bývam.

Ako rehoľník z rádu menších bratov kapucínov ako vnímate rytmus života v seminári?

Pre mňa je to novinka a zároveň i zmysel pre humor od Pána Boha tým, že som neštudoval v seminári a ešte pred dôchodkom ma doň poslal. Prvé mesiace chcem iba vnímať, udomácniť sa, pozorovať a postupne dávať to, čo mi dal Pán ako dary, ako skúsenosti z exercícií, štúdia, z vedenia duší, zo svojich služieb ktoré som konal a päť týždňového intenzívneho kurzu duchovného vedenia na špičkovej úrovni, ktorý som absolvoval v Taliansku. Chcem byť hlavne ten, kto pozoruje, ako si vás vedie Boh, ako vás vedú predstavení a napomáhať práci Ducha svätého vo vás. Pretože viem, že o tomto je duchovné vedenie: o tom, ako si vás vedie Boh a vy na to vedenie odpovedáte, pretože každý z vás je originál, neopakovateľný aj v dejinách a ja môžem skutočne len s pokorou a úctou voči Božiemu pôsobeniu i voči vám samým pristupovať k vášmu vedeniu.

Vo vašom živote boli nejakí svätci, ktorí ovplyvnili Váš duchovný život?

Veľmi ma ovplyvnili najmä sv. František a sv. Klára, s ktorými ma spája priateľstvo, až osobná láska. Za posledné roky každý rok putujem do Assisi aspoň na niekoľko dní obnoviť sa a stretnúť sa s týmito svätcami. Veľmi ma ovplyvnila sv. Terézia Avilská, sv. Ján z Kríža, sv. Terézia z Lisieux, a mám viacero ďalších obľúbených svätých ako sv. Mária Magdaléna, sv. Gianna Beretta Molla, cez ktorú ma Boh vedie pomáhať rodinám, hlavne materstvu a manželom, ktorí majú nejakým spôsobom problémy počať alebo donosiť dieťa. Potom mám rád aj svätcov stredoveku a vrcholného stredoveku, ale i tých v prvých storočiach: niektorých otcov staroveku a otcov púšte a najmä panny mučenice, ako sv. Agnesa. Z novej doby je to najmä Páter Pio a Ján Pavol II. Svätci sú v mojej osobnej duchovnosti veľmi dôležití.

Čo sa Vám javí pre dnešné časy v duchovnom živote ľudí ako najdôležitejšie?

Cítim, že dnešný človek veľmi túži zájsť na hlbinu. Akonáhle som mal kázeň, kde som sa snažil viesť úvahu trocha na hlbinu viery alebo lásky, videl som, ako to ľudia pozorne vnímajú, ako to prijímajú. A mám zároveň aj spätnú väzbu. V dnešnej dobe, v dnešnej pastoráciii *„zamier na hlbinu“*, to pozvanie Pána Ježiša, nás volá na hlbinu duchovného života. Boh volá nás aj veriacich, pretože žijeme ťažkú dobu, kde je potrebné žiť vieru ako živý osobný vzťah s Bohom.

Čo by ste povedali čitateľom Adsumu zvlášť v tento milostivý adventný i vianočný čas?

O narodení Krista vedel Herodes, zákonníci aj Jeruzalem, ktorý sa rozrušil, ale najbližšie sa s ním stretli Mária, Jozef, pastieri a mudrci. Teda želám čitateľom, aby zažili osobné stretnutie s Kristom, aby nielen počuli o ňom, o narodení, ale aby sa s ním stretli. S Láskou, ktorá prišla na svet. A pritom aby stretli aj Máriu aj Jozefa...

Zhováral sa **Štefan Smetana**
foto: Peter Repko

Kto je špirituál?

Špirituál má spoluúčasť na zodpovednosti seminárskeho predstavenstva za výchovu seminaristov z hľadiska duchovného života. Je sprievodcom a pomocníkom seminaristov v ich úsilí nasledovať Krista a viesť spoločný život. Pomáha im nájsť cestu k objasneniu kňazského povolania.

Jeho hlavnou úlohou je:
Uvádzať do duchovného života, vychovávať k modlitbe a meditácii, k sláveniu Eucharistie a sviatosti zmierenia. Uvádzať do dejín duchovného života a foriem nábožnosti, pestovať zmysel pre rozlišovanie duchov a pre iné formy duchovného života. Pomáhať pri objasnení povolania a rozhodnutia sa pre kňazský úrad a celibátny spôsob života. Pomáhať pri kresťanskom dozrievaní osobností a v problémoch života.

Životopis
Otec Ján Otruba OFM Cap.

Narodený v Bratislave 1954 v katolíckej rodine zo 6 detí. Napriek komunistickému režimu a prenasledovaniu, rodičia si zvolili cestu viery a v nej vychovávali svoje deti. Študoval na gymnáziu v Bratislave a na obchodnej fakulte Vysokej školy ekonomickej.

V treťom ročníku pocítil Božie volanie pri modlitbe, i keď mal vážnu známosť (Boh bol silnejší ako on sám). Zároveň túžba byť kňazom nie na fare, ale uprostred ľudí. V Taliansku sa kapucíni volajú frati di popolo – bratia ľudu.

Študoval tajne v reholi kapucínov za kňaza. Svätenie za kňaza v Čenstochovej biskupom Štefanom Barelom, krátko po dokončení vysokej školy, ktoré bolo v tajnosti v súkromnej kaplnke biskupa. Licenciát vyštudoval v rokoch 1992-1995 diaľkovo v katolíckej univerzite v Lubline z pastorálky na katedre liturgiky.

Vo vojenskej službe ako novokňaz (sv. omša slúžená v extrémnych podmienkach, v lese, na učebni, za tmy, v obrnenom transportéri za jazdy). Pomáhalo mu to lepšie nájsť podstatu kňazstva, podstatu sv. omše: eucharistiu – Ježiša Krista.

10 rokov pôsobil ako tajný kňaz v spoločenstvách pre mladých, z nich bola desiatka duchovných povolaní. Po nežnej revolúcii bol dva roky v Bratislave u kapucínov. Sedem rokov ako správca farnosti v Kremnických Baniach (pastorácia v misijných podmienkach v zanedbanej farnosti). Päť rokov v Ponikách (prevažne protestantskej obci), ako predstavený a z toho tri roky správca farnosti. Jeden rok opäť v Kremnických Baniach a to už v kláštore, dva roky v kláštore Hriňová – Raticov vrch. Sedem rokov v Pezinku v kláštornom Kostole, kde bola príjemná pastorácia, aktívni veriaci.

Jeho koníčkami sú mystická a asketická teológia. 20 rokov dáva exercície, venujúc sa tejto službe dva až tri mesiace z roka.

Záľuby: modlitba nielen ako povinnosť, ale i záľuba, čas pre Pána v samote v cele alebo v prírode či v kaplnke, práca s rodinami, šport – tenis, futbal, ľadový hokej, turistika, cykloturistika, zjazdové lyžovanie (zároveň ako inštruktor).

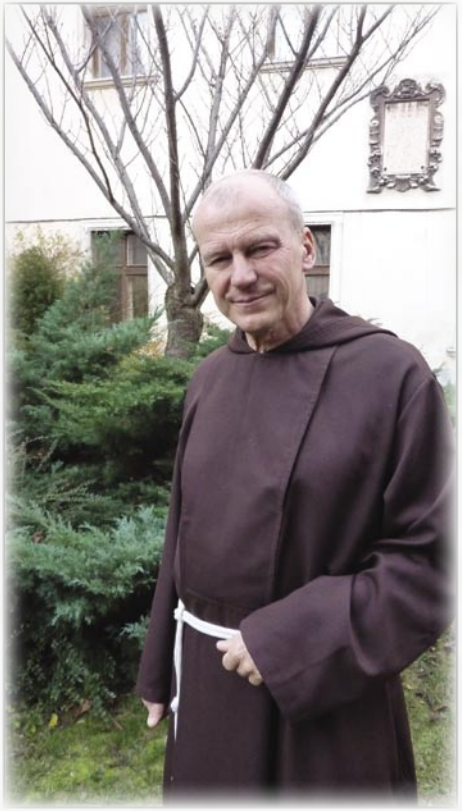

Boh sa vo svojej veľkodušnosti nedá zahanbiť

Prvým darom, ktorým sme boli obdarovaní, je dar života. Sme zaň vďační rodičom a predovšetkým Bohu. Postupne nás dobrotivý Boh zahŕňa novými darmi.

Každý sme veľmi radi, keď si nás ktosi iný všimne a má o nás záujem. Obzvlášť, keď je to osoba pre nás významná. Zastaví sa pri nás, podá nám ruku, opýta sa, ako sa máme. Jednoducho prejaví o našu bytosť osobitný záujem. Keď chceme to isté, máme rovnaké záujmy, vzniká z toho priateľstvo. Inokedy zas, keď si dobre rozumejú chlapec s dievčaťom, môže z toho vzniknúť manželstvo a stanú sa darom jeden pre druhého. Avšak každé priateľstvo, každé manželstvo si vyžaduje obetu. Prispôsobiť sa tomu druhému.

Dar od Boha

Aj povolanie je dar od Boha prispôsobiť sa Bohu a jeho láske. Boh vo svojej štedrosti rozdáva rozličné povolania. Je na nás, či ho prijmeme. Ak áno, sme šťastní, pretože vieme, že dosahujeme ciele, pre ktoré žijeme. Je však potrebné veľa sa modliť za správne spoznanie svojho povolania, osobitne pred bohostánkom a k Panne Márii. Treba sa premôcť a ísť aj tam, kam sa nám nechce, pretože často cez tieto nepredvídané situácie si Boh poslúži a osloví nás. Môže nás osloviť cez modlitbu, rozličnú situáciu v našom živote alebo cez človeka. On má veľa spôsobov, ako sa k nám priblíži. Keď sa rozhodneme pre to povolanie, do ktorého nás Boh volá, On nám pomôže dobre ho splniť a budeme šťastní tu na zemi a potom aj vo večnosti. A Boh chce, aby sme boli šťastní. Záleží mu na každom jednom z nás a každému pripravil svoje osobitné miesto. Veď zoberme si toho mladíka z Markovho evanjelia. Príde za Ježišom a pýta sa ho: *„Učiteľ dobrý, čo mám robiť, aby som dosiahol večný život?“ „Zachovávaj prikázania!“ „Učiteľ, toto všetko som zachovával od svojej mladosti.“ Ježiš sa naňho pozrel s láskou. Potom mu povedal: „Jedno ti ešte chýba, rozdaj, čo máš, potom príď a nasleduj ma!“ A mladík odišiel smutný, pretože mal veľký majetok.* Ježiš sa pozerá na mladíka s láskou. Poď a nasleduj ma! Jedno ti ešte chýba? Prijatie svojho povolania! Do manželstva? Do kňazstva? Do zasväteného života? Ja neviem. A na to ti, môj brat či sestra, nik ani neodpovie. Aj keby vedel, kde je tvoja cesta, nemôže ti to povedať. Je to iba medzi tebou a Bohom. Buď odídeš smutný/ná, alebo šťastný/ná, že si postavil/la Boha na prvé miesto vo svojom živote. Tam sa to akoby začína v úplnej slobode. Odpoveď človeka Bohu. Pretože keď človek žije v takom životnom stave, v akom ho chce mať Boh, oveľa ľahšie potom Boha dá na prvé miesto vo svojom živote. Spoznanie svojho špeciálneho povolania však nie je zo dňa na deň, niekedy je to tvrdší a dlhší boj. Po spoznaní seba a svojho povolania nás potom čaká iba rozhodnutie nás samých. A potom, ako už hovorí jeden svätý kňaz, iba vytrvaj.

Vytrvajme!

Budeme sa musieť rozhodovať každý deň vždy nanovo. Tí starší a skúsenejší ľudia, ktorý na sebe pracovali a stali sa v živote úspešnými, nám povedia: *„Život nie je o tom, čo človek dosahuje, ale o tom, čo dovolí, aby mu život zobral.“* Pán Ježiš to povedal takto: *„Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, denne vezme svoj kríž a nech ma nasleduje. Lebo kto by si chcel svoj život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, zachráni si ho.“* Alebo počuť v podobenstve o talentoch: *„Poď, dobrý a verný sluha, bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým. Vojdi do radosti svojho Pána.“* A to prajem všetkým vám. Boh sa vo svojej veľkodušnosti nedá zahanbiť. Boh ťa miluje! On je priateľ Života.

Marek Budaj
6. ročník
foto: Peter Repko

„Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.“

(Mk 8,34)

Dlhú dobu som rozmýšľal nad tým, čo chcem v živote dosiahnuť, čím chcem byť. Odmalička som sa venoval medicíne – chcel som byť lekárom, ale aj kňazom. Často som miništroval v našej farnosti a rozprával sa s kňazmi.

Keď som mal 11 rokov, prihlásil som sa do Slovenského Červeného kríža ako dobrovoľník. Počas niekoľkých rokov som absolvoval rôzne školenia prvej pomoci, stal som sa trénerom prvej pomoci, záchranárom a prednášateľom na ZŠ, SŠ, ale aj VŠ. Venoval som sa mládeži a jej vzdelávaniu v oblasti prvej pomoci, dobrovoľníctva a humanitárnej služby. Keďže som nabral menšiu medicínsku prax, tri roky po sebe počas prázdnin som pracoval v Onkologickom ústave Sv. Alžbety v Bratislave ako ošetrovateľ. Tam som pocítil veľkú túžbu stať sa kňazom. Utrpenie, smrť, časté rozhovory s pacientmi ma presvedčili o povolaní slúžiť Pánovi. Ale nebolo to stále jednoznačné. Chodil som na cirkevné gymnázium, zaujímalo ma náboženstvo a biológia. V maturitnom ročníku som chodil na nultý ročník lekárskej fakulty. Ale túžba stať sa kňazom sa drala dopredu. Maturoval som z biológie a náboženstva a celú maturitu som zveril do Božích rúk. A v mojom ponímaní ma to presvedčilo, že asi pôjdem do seminára. Z náboženstva som zmaturoval výborne a z biológie len dobre. Konečné rozhodnutie som urobil prostredníctvom modlitby, ktorá je najlepším liekom a prostriedkom, ako sa spojiť s Bohom. Cítim, že On je tým „the best“ ošetrovateľom a najlepšou odpoveďou na všetky moje/naše starosti. Po čase som skutočne zistil a upevnil sa v rozhodnutí, že cesta za Kristom je tá správna, krásna, aj keď často tŕnistá. Potreboval som „sebanájdenie“. A teraz, keď som v kňazskom seminári, aj cez rôzne prekážky sa cítim šťastný, pokojný a naplnený. Byť povolaným je pocit, ako keď Boh otvorí dvere, ponúka vám, aby ste vstúpili, a je len na vás, či poviete svoje áno alebo nie. On nikdy za vami dvere nezatvorí. A preto táto Pravda, toto Svetlo, tento Život potrebuje svedkov. Blíži sa najkrajší čas, keď si pripomenieme narodenie nášho Pána Ježiša. Preto všetkým čitateľom časopisu Adsum vinšujem:

Keď slávime toto Krista narodenie, i a vám kresťanské nesiem pozdravenie, s vinšom, aby z darov podiel ste dostali, ktoré celému svetu nesie Ježiš malý. On je sám ten darca pokoja, radosti, i duši spasenia vo vekoch večnosti. Kto sa jeho drží, k tomu sa On kloní, citom neslýchaným srdce mu obnoví. Preto sa ho chopme vierou v tej časnosti, aby nám daroval slávu do večnosti. Pochválený buď Ježiš Kristus!

Pavol Škovránek
1. ročník
foto: Peter Repko

OBJEDNÁVKA ČASOPISU

(OBJEDNÁVKOVÝ LÍSTOK Z ČÍSLA 1-2013/2014, DECEMBER 2013)

ZASIELAJTE NA ADRESU: KSCM - ADSUM, KAPITULSKÁ 26, 811 01 BRATISLAVA.

CENA PREDPLATNÉHO JE 1,50€ ZA 3KS ROČNE, PLUS 1,30€ POŠTOVNÉ A BALNÉ NA CELÝ ROK.

MENO A PRIEZVISKO : .....

ULICA: ..... MESTO A PSČ: .....

E-MAIL/TEL.: ..... POČET KS Z KAŽDÉHO ČÍSLA: .....

OBJEDNÁVKU VYSTRIHNITE, VLOŽTE DO OBÁLKY A POŠLITE NA ADRESU REDAKCIE.

POŠTOVÚ POUKÁŽKU VÁM ZAŠLEME V NAJBLIŽŠOM ČÍSLE. UHRAĎTE JU, PROSÍME, DO 2 TÝŽDŇOV OD DORUČENIA.

TIP: OBJEDNÁVKA RÝCHLO A JEDNODUCHO NA http://adsum.sk/objednavka/

Služba biskupa

Počas tohto semestra navštívilo Bratislavu viacero biskupov a my seminaristi bratislavského seminára sme mali možnosť vypočuť si mnohé veľmi zaujímavé postrehy a myšlienky na aktuálne témy a výzvy v Cirkvi.

Začiatkom októbra sa v Bratislave uskutočnilo stretnutie Rady európskych biskupských konferencií (CCEE), 15. októbra sme si v našej aule vypočuli prednášku kardinála Waltera Brandmüllera na tému „Poznámky k interpretácii Druhého vatikánskeho koncilu“ a o necelé dva týždne sa v Bratislave konal celoslovenský liturgický deň, ktorého hlavným hosťom bol prefekt Kongregácie pre Boží kult a disciplínu sviatostí kardinál Antonio Cañizares Llovera. Navyše sme sa zúčastnili aj trnavskej novény, na ktorej zasa naši otcovia biskupi slovenských diecéz hovorili o aktuálnych otázkach života Cirkvi na Slovensku a povzbudili nás do každodenného verného nasledovania Krista vo svetle viery a pod ochranou Panny Márie. A tak sme mali možnosť akosi väčšmi vnímať a zamyslieť sa aj nad službou biskupa v Cirkvi.

V súčasnosti sa veľa hovorí o kríze autority, ktorá sa prejavuje v celej našej spoločnosti, vo verejnom živote, v práci, v školách, ale aj v rodinách. Aj keď by sme asi všetci bez dlhšieho uvažovania skonštatovali, že kríza autority je v našich spoločenstvách prítomná a že je to jav negatívny, často nám uniká, ako je táto kríza prítomná aj v každom jednom z nás, v našich mysliach i srdciach. Individualistickému zmýšľaniu a mylnému vnútornému presvedčeniu, že každý samostatne dokážeme prísť k šťastiu a dosiahnuť cieľ svojho života, podliehame aj my veriaci. V každom z nás sa ozýva ozvena prvotného hriechu – dosiahnuť šťastie sám, bez Boha. Diablovo klamstvo a falošný obraz Boha, ktorý sme si osvojili, a aj naše falošné chápanie nás samých sú žiaľ často pre nás smernicou určujúcou naše rozhodnutia, konanie a vzájomné vzťahy. Adventné obdobie, počas ktorého sa pripravujeme na Vianoce a na druhý príchod Krista, predchádzala slávnosť Krista Kráľa na kríži. Keď počas týchto vianočných sviatkov budeme hľadieť na Dieťa uložené v jasliach, budeme mať možnosť nechať spadnúť naše falošné predstavy o Bohu ako o krutom vládcovi ovládajúcom človeka a aj naše presvedčenie o vlastnej sebestačnosti. Dieťa v jasliach je Kráľom prinášajúcim pokoj – prinášajúcim pokoj na tróne, ktorým je kríž. Dieťa v jasliach je očakávaným Kráľom, bez ktorého by sme boli stratení. Dar, ktorý nám prináša je spása. A v službách tohto daru – Kristovho vykupiteľského diela stojí Cirkev založená Kristom, v ktorej sa slávia a sprítomňujú tajomstvá spásy, ktorá spoľahlivo učí viere a mravom a ktorá vedie strateného človeka k milujúcemu Bohu hľadajúcemu stratených synov a dcéry.

Foto: TKKBS

V tomto poslaní Cirkvi majú nezastupiteľnú úlohu biskupi, ktorí *„vynikajúcim a viditeľným spôsobom zastávajú úlohu samého Krista – Učiteľa, Pastiera a Veľkňaza“* (Lumen gentium 21) a svoju službu starostlivosti o všetky cirkvi vykonávajú v spoločenstve a pod autoritou najvyššieho veľkňaza, ako o tom hovorí dokument Druhého vatikánskeho koncilu Christus Dominus. Vzťahy v Cirkvi majú nadprirodzený základ, pretože Cirkev je spoločenstvom zhromaždeným okolo Krista a Kristom a vedie nás k nadprirodzenému cieľu, ktorým je spása. Tento veľký dar Spasiteľa, ktorým je Cirkev, nás pozýva k vďačnosti a pokore, a k uvedomeniu si nedostatočnosti akejkoľvek ľudskej snahy zachrániť sa sám. Pohľad na Dieťa uložené v jasliach nám ponúka možnosť obnoviť svoju dôveru voči Bohu takému, ako sa nám zjavuje a dáva, a nechať spadnúť naše predstavy o Bohu, ktorých základom je často naša ľudská slabosť a hriech. Zárukou pravého obrazu Boha je Cirkev, ktorá je Bohom chcená a ustanovená. Nezastupiteľnú úlohu a poslanie v nej vykonávajú biskupi. Uvedomenie si vznešenosti a veľkej zodpovednosti, ktorá je spojená s ich službou láske Spasiteľa voči každému človekovi, nás pozýva k pokore a vďačnosti voči Bohu a k modlitbe za našich pastierov, ako k prejavu úcty a lásky.

Počas tohto obdobia v seminári sme teda my seminaristi mohli častejšie hľadieť na biskupov našich, ale aj biskupov z iných krajín, s ich rozličnými úlohami v Cirkvi. Z pohľadu sveta, poznačeného krízou autority, na ktorej sa asi všetci zhodneme, sme však my veriaci pozvaní prejsť k pohľadu viery – pohľadu na Krista, ktorý prostredníctvom Cirkvi, a teda aj prostredníctvom služby biskupov, chce zachrániť strateného človeka z jeho omylu a hriechu.

Július Pomšár

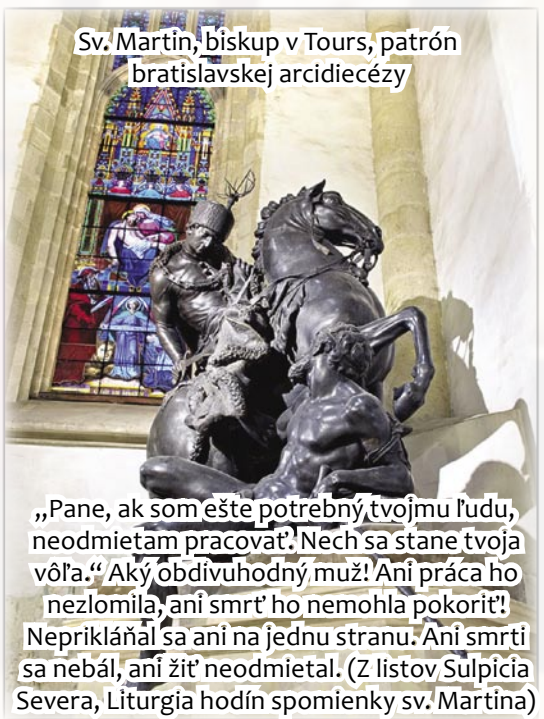

Sv. Martin, biskup v Tours, patrón bratislavskej arcidiecézy

„Pane, ak som ešte potrebný tvojmu ľudu, neodmietam pracovať. Nech sa stane tvoja vôľa.“ Aký obdivuhodný muž! Ani práca ho nezlomila, ani smrť ho nemohla pokoriť! Neprikláňal sa ani na jednu stranu. Ani smrti sa nebál, ani žiť neodmietal. (Z listov Sulpicia Severa, Liturgia hodín spomienky sv. Martina)

MARIÁNSKA ÚCTA NA SLOVENSKU OD ČIAS SV. CYRILA A METODA

Slovenskí biskupi na svojom ostatnom plenárnom zasadnutí 24. októbra 2013 vyhlásili budúci rok 2014 za Rok Sedembolestnej Panny Márie. V súvislosti s končiacim sa Rokom sv. Cyrila a Metoda, ktorých 1150. výročie príchodu na naše územie si v tomto roku pripomíname, natíska sa vhodná príležitosť pozastaviť sa nad počiatkami mariánskej úcty na Slovensku a jej vývoja.

Svätí Konštantín a Metod, ako vieme, pochádzali z Byzancie a teda bola im vlastná východná liturgia, v ktorej má mariánska úcta v porovnaní so západnou liturgiou hlbšie korene a Bohorodička sa ako Bolestná Matka uctievala už od 4. storočia. Symbolické číslo sedem, ktoré označuje plnosť, sa v súvislosti s bolesťami Panny Márie ustálilo medzi 12. a 14. storočím.

Na našom území pred príchodom Konštantína a Metoda pôsobili franskí kňazi. Na území Franskej ríše nebola pestovaná mariánska úcta v takej miere ako v Byzancii. Dokonca sám sv. Metod si žiadal byť pochovaný za oltárom svätej Bohorodičky. Pokiaľ by išlo o hlavný oltár jeho katedrálneho chrámu, mohli by sme predpokladať, že bol Bohorodičke aj zasvätený. Teda už sám prvý metropolita a pápežský legát na našom území vštepoval našim predkom úctu k Panne Márii a táto úcta pretrváva až podnes.

Po smrti sv. Metoda a po snahe zničiť dielo solúnskych bratov, ktoré tu zanechali, sa informácie o mariánskej úcte vytrácajú. To však neznamená, že by mariánska úcta úplne zanikla. Aj po väčšom sústredení sa novovzniknutého uhorského štátu viac na západ ako na východ mariánska úcta vo všetkých pokoleniach pretrvávala. Svedčia o tom mnohé podobizne Panny Márie nielen ako Sedembolestnej. Azda najznámejšie zobrazenie Sedembolestnej Panny Márie zo Šaštína pochádza z roku 1564. Avšak freska Panny Márie Bohorodičky v Katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule pochádza zo 14. storočia a teda iste nebola slovenskému národu neznáma. Mnohé zo zobrazení Sedembolestnej Panny Márie sú staršieho dáta, ako bol tento oficiálny sviatok zavedený pápežom Benediktom XIII. v roku 1727 a pôvodne sa slávil v piatok pred Kvetnou nedeľou.

Arcibiskup Selepčény v Historia Hungariae píše, že už sám prvý uhorský kráľ sv. Štefan krátko po prijatí kresťanskej viery zasvätil svoju krajinu preblahoslavenej Panne Márii. To tiež svedčí o mariánskej úcte, ktorá už bola na našom území medzi ľuďmi hlboko zakorenená. Slovenský národ sa vždy počas rôznych nepokojov, ktoré ho počas tých storočí postihli, utiekal k Panne Márii – či už to bolo počas tureckých nájazdov alebo iných vpádov, vojen alebo morov, napríklad v Trnave, kde dodnes pri každoročnej novéne obyvatelia mesta a okolia Panne Márii ďakujú za jej príhovor.

O hlbokej mariánskej úcte na Slovensku svedčí aj množstvo mariánskych svätýň – od tej najstaršej, ktorá je v Marianke, cez Šaštín až po Levoču, kam už viac storočí prichádzajú pútnici z blízkeho i ďalekého okolia a prichádzajú aj dnes, napriek mnohým prekážkam a vyhrážkam, hlavne v minulom storočí počas vlády komunizmu, ktorý sa všetkými možnými spôsobmi snažil mariánsku úctu dať čo najviac do úzadia. Zároveň je paradoxom, že vzhľadom na malú rozlohu Slovenska máme veľké množstvo mariánskych pútnických miest.

Pravá mariánska úcta nespočíva iba v počte odmodlených ružencov alebo účasti na mariánskych púťach. Samozrejme, že súčasťou mariánskej úcty je aj modlitba, ale to nestačí. Musíme byť ako Mária aj v činoch, nielen v slovách. Mária bola tá, ktorá *„zachovávala všetky slová vo svojom srdci a premýšľala o nich.“* (Lk 2,19) Premýšľať o Božom slove neznamená vytvárať nové dogmy, ale pochopiť to, čo od nás žiada Boh. Toto je tajomstvo pravej mariánskej úcty a nie počet odbavených pútí na mariánske miesta rôzneho druhu. Dnes sa nám ponúka naozaj široký výber mariánskych destinácií. Avšak stáva sa trendom usporadúvať púte aj na miestach, ktoré Cirkvou uznané nie sú a mnohí tam idú iba pre vonkajšiu senzáciu. A tá by nemala byť cieľom mariánskej púte.

Nie nadarmo hovorili mnohé generácie: Dedičstvo otcov zachovaj nám, Pane. Nedajme si zobrať to, čo nám po našich predkoch zostalo. Nedajme sa ovplyvniť postmodernou kultúrou, ktorá hlása slobodu, ale pritom sa človek stáva otrokom tejto slobody. Ľudský život v očiach viacerých stráca svoju hodnotu a význam. Európska kultúra, ktorá je postavená na kresťanskom základe, bude po jeho odstránení odsúdená na zánik. Nezaprime preto vieru, ktorú vyznávali naši predkovia už od čias sv. Cyrila a Metoda a 1150 rokov túto vieru nezapreli. Sedembolestná Panna Mária, patrónka Slovenska, oroduj za nás.

Peter Repko

Foto: TKKBS

Počasie - nepriateľ športu?

Vrcholné športové výkony vždy ovplyvní počasie. Keď je nepriaznivé počasie tak daný svetový rekord „odolá“. Ak sa však vyčasí, rekord môže byť prekonaný.

Samozrejme počasie nie je prvoradým faktorom, ktorý ovplyvňuje výkon, ale je ním dlhá príprava a zriekanie sa. Niekedy sa stáva, že niektoré športové podujatia musia byť zrušené pre nepriaznivé počasie. V poslednom čase sa dosť hovorí o Majstrovstvách sveta vo futbale v roku 2022, ktoré sa uskutočnia v Katare. Keďže v riadnom termíne (koniec júna až začiatok júla, pozn. red.) sú v Katare až 40-stupňové horúčavy, chcú usporiadať futbalový turnaj v januári. Ako príklad môžeme uviesť aj Majstrovstvá Európy vo vodnom slalome v roku 2010 v Čunove, ktoré pre vysokú vodnú hladinu organizátori museli zrušiť. A niekedy je to podobne aj v seminári. Každý štvrtok chodíme hrať hokejbal, a v sobotu futbal. Často však aj keď by bola vôľa ísť, športové podujatie sa nemôže uskutočniť pre nepriazeň počasia. Ale aj v tomto sa snažíme nájsť Božiu vôľu.

Prváci vs. Pelikán

Náš tradičný exhibičný futbalový zápas sa však mohol uskutočniť bez hocijakých nepríjemností, čo sa týka počasia. V sobotu 19. 10. 2013 hneď po obede sa vybrali dve skupinky hráčov do telocvične, aby si zmerali sily. Jedna skupinka išla s malou dušičkou využívajúc MHD, a druhá, ktorá vyzerala sebavedomo, prekonala cestu autom. Obe skupinky však mali niečo spoločné: boli duchovne naplnené vďaka duchovnej obnove, kde prednášal prof. ThDr. Ladislav Csontos SJ, PhD. Prednášku mal o spoločenstve – communio. Bola to naša prvá tohoročná

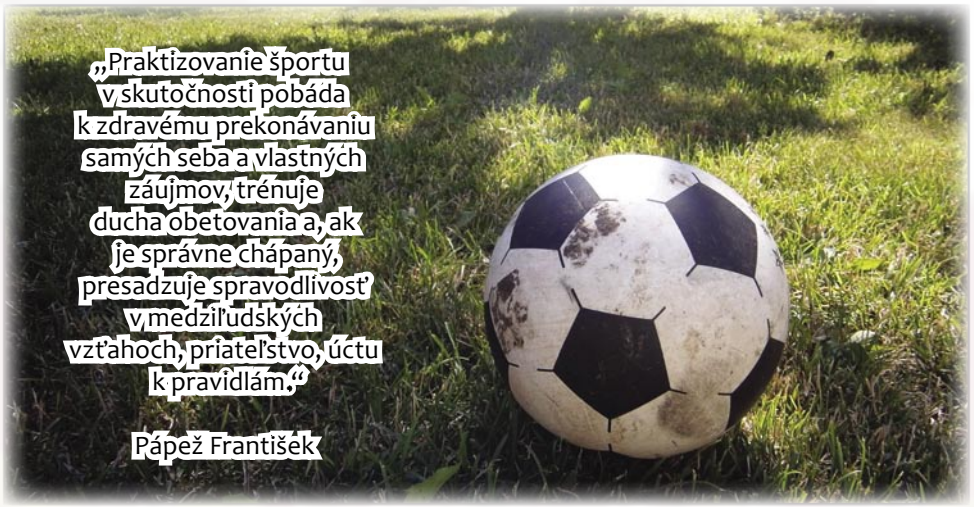

duchovná obnova, a prváci nám dali lekciu aj z prevedenia teoretických vedomostí do činov. Tento zápas je väčšinou zápasom „trpaslíka proti obrovi“, ale teraz to skôr bol Dávid proti Goliášovi. Prváci si verili, že súdržnou hrou nás môžu prekvapiť a uhrať pekný výsledok. A táto viera bola taká pevná, že sa začala napĺňať. Zápas sa začal požehnaním otca špirituála. Dlhé minúty sa nič zaujímavého neudialo, tímy sa len oťukávali, až prišla 11. minúta, a prváci dali prvý gól. Pelikán onedlho vyrovnal, a jeho hráči si mysleli, že zápas už majú vo vlastnej réžii. Ale nestalo sa tak. Onedlho sa totiž prváci opäť trafili do čierneho a priklonili si misky váh na svoju stranu. Zápas od tohto momentu už mali v rukách, a ani ho nepustili. Prváci mohli oslavovať po zápase prvýkrát v histórii. Vyhrali zaslúžene (11:2, pozn. red.), ich výkon bol vyrovnaný, hrali jednoducho, ich súdržnosť nám ostatným dala veľký príklad.

A čo sme si mohli zobrať z tohto zápasu? Vieru, ktorá sa nezľakne skúšky, aj keď niekedy tá skúška vyzerá, že je nad naše sily. V tomto môže pre nás byť príkladom aj praotec viery Abrahám. Ani on sa nezľakol skúšky, ktorú mu pripravil Boh, keď žiadal, aby obetoval svojho jediného syna Izáka.

Životný zápas

Náš životný zápas nezávisí od počasia, budeme musieť bojovať vždy, za všetkých okolností. Pokušiteľ sa bude pre nás snažiť pripraviť čo najväčšiu búrku v živote, ale keď máme živú vieru v živého Boha, tak On nám príde na pomoc. Nebojme sa poprosiť o pomoc aj našu nebeskú Matku, ktorá pozná naše trápenia. Ona sa bude priamo prihovárať u svojho Syna za nás.

Prajem každému, aby sa nenechal ovplyvniť nepriazňou počasia a ničím iným, aby sme sa raz mohli spolu radovať v nebeskom kráľovstve na večnej liturgii.

Športu zdar!

Andrej Bošňák

Svetlo viery

Pred pár týždňami som prechádzal cez Staré Mesto (časť Bratislavy) a zavítal som aj do jedného menšieho kresťanského kníhkupectva. Narazil som tam na nedávno vydaný preklad encykliky svätého otca Františka s názvom Lumen fidei. Ako čitateľ tejto encykliky by som ju vám, našim čitateľom Adsumu, teraz rád predstavil.

Ako som už spomenul, encyklika vyšla preložená v slovenskom jazyku a vydal ju Spolok sv. Vojtecha ako ďalšie dielo edície pápežských dokumentov. Hoci ide o encykliku pápeža Františka venovanú biskupom, kňazom a diakonom, a zasväteným osobám a veriacim laikom, z prevažnej časti bola napísaná emeritným pápežom Benediktom XVI., za čo mu svätý otec František v encyklike ďakuje s poznámkou, že sám pridal k textu niekoľko podnetov. Encyklika úzko súvisí a nadväzuje na dve predošlé Benediktove encykliky. Ide o encykliky Deus Caritas est a Spe salvi, z ktorých prvá sa zaoberá témou lásky a druhá témou nádeje. Lumen fidei sa zameriava na tému viery a nie náhodou vychádza práve v roku viery (október 2012 - november 2013). Svätý otec encykliku podpísal na slávnosť sv. Petra a Pavla 29. júna tohto roku a jej text bol zverejnený 5. júla.

Po krátkom predstavení okolností vzniku sa pozrime konkrétne aj na naše slovenské vydanie. Keď si vezmeme do ruky klasické vydanie, ktoré táto encyklika v rámci edície pápežských dokumentov dostala, zrak nám padne hneď na erb pápeža Františka. Ten na našom vydaní nekonsoliduje s originálnym erbom Svätého Otca. Chyba sa nachádza vo vyobrazení hviezdy (symbol Panny Márie) a nardového kvetu (symbol sv. Jozefa), ktoré sú v spodnej časti erbu. Skutočné zobrazenie má menšie odlišnosti. Ďalšou chybou na obálke je absentujúce motto pápeža Františka (Miserando atque eligendo), ktoré sa z nejakého dôvodu z jeho erbu stratilo. Napokon je nepresný aj preklad predmetu encykliky: *„O svetle viery“*. Ostatné preklady používajú výraz: *„O viere“*.

Samotný text encykliky má štyri kapitoly, ktoré s krátkym úvodom a obsahom tvoria 72 strán občas dosť náročného diela. Konkrétne ide o :

1. *Uverili sme láske (Jn 4,16)*
2. *Ak neuveríte, nepochopíte (Iz 7,9)*
3. *Odovzdávam vám, čo som prijal (1 Kor 15,3)*
4. *Boh im pripravuje mesto (Hebr 11,16)*

Prvá časť pojednáva o „príbehu“ viery, ktorý sa začína Abrahámom ako naším otcom vo viere. Viera však nesúvisí len s minulosťou, ale „stáva sa schopnou otvárať sa do budúcnosti“ (Lumen fidei, bod 8). Svätý Otec František poukazuje na dôležitosť odovzdávania viery v rodine a v spoločenstve veriacich a na dôležitosť pripomínania si Božích skutkov v dejinách. Tieto skutky sú skutkami Lásky, a preto keď hovorí o viere, myslí na vieru v plnosť Lásky. Je to láska, ktorá v dejinách konkrétne pôsobí, dáva im zmysel a ktorú človek nachádza *„v Kristovom utrpení, smrti a zmŕtvychvstaní“* (Lumen fidei bod 17). Táto láska nás nielenže predchádza, ale nás aj premieňa a s nami pôsobí. Láska sa dá však uskutočňovať len vo vzťahu k druhému, preto sú všetci veriaci pozvaní vytvárať jedno spoločenstvo. Preto je dôležité, aby veriaci verili nielen v Krista, ale aj Kristovi, ako zdôrazňuje Svätý Otec František, a tak uskutočňovali spoločenstvo lásky, nádeje a pokoja.

V druhej časti Svätý Otec František poníma dôležitosť Pravdy, ktorú je človek povolaný nie len objaviť ale aj pochopiť aby na nej mohol stavať a rozvíjať svoj život. Práve túto Pravdu osvetľuje viera. Tú ponúka náboženstvo, ktoré je v súčasnosti považované, kvôli svojmu nároku na objektívnu pravdu, za istú druh *„totalitného režimu“*. Na objektívnej pravde sa však má zakladať naša láska, ktorá má zjednocovať rozum, vôľu a city a konať tak v reálnom svete. Na druhú stranu poznanie pravdy zase vychádza z Lásky, ktorá nám ju svetlom viery osvetľuje. K tejto Láske je možné dopracovať sa z počutia alebo z videnia, ktoré má však každé pôvod v Zjavení Otca Synom. Tak je každý veriaci v Krista pozvaný byť hlasom, ktorý druhí počujú a svetlom, ktoré vidia.

Tretia časť encykliky Lumen fidei poukazuje na osobné svedectvo a odovzdávanie viery každého z nás. Každý z nás žije vo vzťahoch k druhým a práve tieto vzťahy sú kanálom na odovzdávanie viery. Aby však veriaci mal čo odovzdať, musí odniekiaľ čerpať. Zdrojom sú sviatosti a učenie, ktoré ponúka Cirkev, teda spoločenstvo veriacich, do ktorého sa človek včleňuje krstom. V tomto spoločenstve sme každý zodpovedný za toho druhého a za odovzdávanie viery svojmu okoliu. To, čo spája toto spoločenstvo, je podľa Svätého Otca Františka najmä Eucharistia, spoločné vyznanie viery, Desatoro a modlitba Otče náš. Takto v toku času pretrváva jedna Cirkev, veriaca v jedného Boha, sledujúc jediný Kristov život a tvoriaca s ním jedno Telo.

V poslednej časti sa pápež František venuje viere ako prostriedku, ktorý ľudí spája a vedie ich k budovaniu dobrých vzťahov a spravodlivej spoločnosti. Viera tak pomáha vytvárať prostredie *„spravodlivosti, práva a pokoja“* (Lumen fidei, bod 51). Aby sme však mohli dospieť k tomuto bodu, viera sa musí vštepovať už deťom v rodine a neskôr mladým, prostredníctvom konkrétneho cirkevného spoločenstva, ktorého sú súčasťou.

Encyklika Lumen fidei vôbec nie je jednoduchým čítaním a rozhodne ho neodporúčam ako beletriu na nedeľné poobedie. Je to filozoficko-teologické dielo, ktoré si vyžaduje pomalé a pozorné čítanie a intenzívne zapojenie rozumu. Niektoré časti možno budete musieť čítať viackrát tak ako ja, alebo si pomáhať inými knihami, aby ste pochopili, o čo ide, no v konečnom dôsledku vám naozaj prinesie nové svetlo a v mnohom nový pohľad a chápanie sveta. Lumen fidei vyjadruje jasný postoj proti súčasnému úpadku, ktorý Svätý Otec vystihuje hneď na začiatku encykliky slovami: *„Tak sa človek vzdal hľadania veľkého svetla, veľkej pravdy a uspokojil sa malými svetlami, ktoré osvecujú krátky okamih, nie sú však schopné ukázať cestu“* (Lumen fidei, bod 3).

Martin Mosný

OSEMSMEROVKA

- Čo by si urobil, keby si vyhral milión?
- Polovicu by som dal na Adsum a za zvyšok by som niekomu kúpil trebárs... (tajnička)

S	A	M	O	H	L	Á	S	K	A	A	V	Ý	Š	K	A	A	P
T	R	Á	P	N	A	V	E	C	K	K	O	C	K	A	K	D	A
A	N	Ľ	E	T	I	V	I	Ž	O	A	R	O	U	F	J	Ó	R
R	U	A	A	Ň	L	R	Á	M	K	V	T	D	E	B	A	T	A
Á	K	T	R	N	E	K	E	C	A	A	E	J	S	K	L	A	D
M	P	L	O	V	E	Z	Ô	C	I	G	T	S	T	O	V	K	A
A	O	V	E	R	O	M	I	L	I	Ó	N	E	P	O	K	O	J
M	K	V	P	P	O	L	D	L	N	N	L	E	D	A	A	M	K
A	S	A	E	P	E	O	O	O	E	I	Ž	I	T	R	N	L	A
Ú	I	V	K	P	Ľ	T	H	H	Ž	I	Č	O	Á	O	Á	N	A
D	R	A	E	J	Í	V	O	Ľ	A	K	B	K	N	Z	V	L	A
P	E	R	I	N	A	D	D	R	A	O	Š	I	A	Á	A	E	A
N	P	K	A	R	A	F	A	U	R	D	A	C	I	N	L	O	C

Podarilo sa Vám vyriešiť našu tajničku? Pošlite nám správne riešenie SMS-kou, spolu s **vašou adresou** na číslo 0902 458 617 alebo klasickou poštou na adresu redakcie.

AUTOR, BIELIZEŇ, COLNICA, DEBATA, DOHODA, FAJKA, FEJTÓN, GILOTÍNA, KARAFA, KATEDRÁLA, KATÓDA, KLEPETO, KOCKA, KÔLNIČAKA, KRAVA, MAGNETOVEC, NÁVAL, NÁZOR, NEHODA, NEPOKOJ, NOŽNICE, ODLIATOK, ODMENA, OHĽAD, OLOVRANT, PANNA, PARADAJKA, PERINA, PERISKOP, POMÔCKA, POZEMOK, PREKÁŽKA, PREPELICA, ROBOTA, SAMOHLÁSKA, SKLAD, STARÁ MAMA, STOVKA, ŠKÁRA, TETROV, TRÁPNA VEC, VAGÓN, VEVERICA, VLAJKA, VLNOVKA, VODIČKA, VÝŠKA, ŽIARA, ŽILETKA, ŽIVITEĽ

Milí čitatelia Adsum-u! Keďže tento rok oslavujeme naše 25. výročie, rozhodli sme sa zaspomínať si na staršie tajničky. Túto osemsmerovku sme pre vás vybrali z druhého čísla roku 1996 (v začiatkoch nášho časopisu vychádzal Adsum len dvakrát ročne). Riešením je dokončenie dialógu (12 písmen). Želáme vám príjemnú zábavu!

Správna odpoveď z minulého čísla je: **CÍTIŤ S CIRKVOU**. Výhercom je **Adriana Sedláčková, Sereď.** Srdečne gratulujeme a posielame vecné ceny a ročné predplatné nášho časopisu.

Na záver ešte jeden vtip z tohože čísla :)

Katechétka rozpráva deťom, že sa všetci po smrti staneme prachom. Malá Klotildka sa doma dopytuje mamy na hodnovernosť tohto výroku. „Áno, dieťa moje, po smrti sa všetci premeníme na prach," odpovedá mama. „Mami," kričí malá z izby, „pod mojou posteľou je jeden mŕtvy!"

Metod Rehorčík